

ταστήμασι τῶν ἀρρένων χάριν συγκρίσεων, παρετήρησεν ὅτι ὁ ἀνώτατος ὅρος μυωπίας ἐπεκράτει ἐν ἐκπαιδευτικῷ καταστήματι νεαρῶν σπουδαστριῶν καὶ ἀνήρχετο εἰς 66,67⁰/₁₀.

Τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα δὲν συνάδουσι πρὸς τὰ ὑπὸ τὸν κ. Κὸν ἐν Γερμανίᾳ παρατηρηθέντα· δέον νὰ παρατηρηθῇ ὅτι οἱ τελευταῖοι ἀριθμοὶ τοῦ σουηδοῦ ἱατροῦ δὲν ἐφαρμόζονται πλέον ἐπὶ παιδίων ἀλλ' ἐπὶ ἐφήβων.

Οἱ τῆς μυωπίας πίνακες, οὗς ὁ διδάκτωρ Βιδμαρκ κατήρτισε κατὰ τὰς τάξεις καταδεικνύουσιν ἀνάπτυξιν κανονικωτέραν ἢ ἡ τῶν πινάκων τῶν καθ' ἡλικίαν καταρτισθέντων, τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι κυρίως ἐκείνο τὸ ὅποσον καθίστησι παράλληλον τὴν πρόοδον τῶν ὀφθαλμικῶν διαταράξεων εἶναι ἡ ἀπὸ τάξεως εἰς τάξιν αὐξήσις τῆς ἐργασίας.

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΗΤΗΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον ἀριθμὸν).

XVI.

Κατὰ τινας περιστάσεις, ἄνευ τραγικοῦ ἐπεισοδίου, ἀδύνατον νὰ κατὰστῃ διαφυγῆς τεθολωμένη κατὰστασις πραγμάτων. Πολλὰς κακὴ συνεννόσεις, ἐκ φόβου καταστροφῆς, εὐρίσκει λύσιν εὐκολον. Ἄνευ τῆς δοκιμῆς τοῦ Ἐδμόνδου ν' αὐτοκτονήσῃ αἱ σχέσεις αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του θὰ ἔμενον αἰωνίως τεταμέναι καὶ δυσχερεῖς. Ἐπειδὴ πλέον ἀδύνατον ἦτο νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία περὶ τῆς καλῆς πίστεως τοῦ ἐφάβου, ὁ Ριχάρδος ἡσθάνθη ἐν αὐτῷ μεγάλην ἀγάπην πρὸς τὸν πρωτότοκον υἱόν του.

Τὰ συμβάντα κατὰ τὰς ἐξετάσεις δὲν ἦσαν αὐτὰ καθ' αὐτὰ σοβαρά, διότι οὐδὲν εὐκολώτερον διὰ τὸν Ἐδμόνδον παρά νὰ παρουσιασθῇ πάλιν κατὰ τὸ ἐπιόν ἔτος, διότι δὲν θὰ εἶχεν ὑπερβῇ τὴν νόμιμον ἡλικίαν. Ἐξελέγη νέος καθηγητὴς ὅπως οὕτως ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ ὑποψηφίου ἐκλείψωσι πᾶσαι αἱ τυχόν λυπηραὶ ἀναμνήσεις, ὁ δ' Ἐδμόνδος ὑπὸ νέας ὁδηγίας μετεβλήθη. Βέβαιος ἦτο ὅτι τοῦ λοιποῦ θὰ ἦτο κατανοητός, κἂν τε ἡ ἀδεξιότης αὐτοῦ ἐφαίνετο ἀποδίδουσα αὐτῷ σφάλματα, ἅπερ δὲν εἶχεν.

Τὸ ἐπιόν ἔτος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὰς δοκιμασίας καὶ ἐγένετο δεκτός. Ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἡ ὁποία κῦφρανε τὴν πατρικὴν καρδίαν, ὑπῆρξε διὰ τὴν Ὀδὶλιν ἀφορμὴ νὰ αἰσθανθῇ τὴν ἰσχυρωτέραν ἐν τῷ βίῳ ἡδονικὴν εὐχαρίστησιν, διότι ὁ Ριχάρδος ἡσχάριστησεν αὐτῇ θερμῶς.

— Εἶσαι ὁ καλὸς ἀγγελοῦς τῆς οἰκογενείας, εἶπεν αὐτῇ καὶ δὲν ἤξεύρω τί θ' ἀπεγενόμεθα ἄνευ σοῦ, διότι ἡ μήτηρ μου, ὁ Ἐδμόνδος καὶ ἐγώ, ὁμοιάζομεν πολὺ πρὸς ἀλλήλους καὶ ἐπομένως θὰ συγκρουόμεθα, σὺ εἶσαι ὁ δεσμός καὶ ἡ ἰσχύς τῶν ψυχῶν ἡμῶν!

— Ἀλλοίμονον! εἶπεν ἡ Ὀδὶλη μειδιῶσα, δὲν σοὶ ἔδωκα ἀκόμη καὶ τὴν κόρην σου, ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ τὸ κατορθώσω, ἐάν θέλῃ ὁ Θεός!

— Τὸ νομίζεις δυνατόν; ἠρώτησεν ὁ Ριχάρδος, σκυθρωπὸς αἰφνης γενόμενος, φοβοῦμαι πολὺ μὴ δι' αὐτὴν δὲν κατορθώσῃς τίποτε!

Ἡ Ὀδὶλη κατὰ βάθος προσεποιεῖτο ὅτι εἶχεν ἐμπιστοσύνην, πράγματι ὅμως δὲν ἦτο βεβαία. Ἐπὶ μίαν στιγμὴν εἶχεν ἐλπίσει νὰ κατακτήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Ὑβελίνης, ἥδη ὅμως διηρωτᾶτο ἐν ἡ ὑπὸ τῆς νεανίδος δειχθεῖσα φιλία δὲν ἦτο πλαστή.

Ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ ζήτημα τοῦ παρουσιάσαι τὴν νεανίδα εἰς τὸν κόσμον καθίστατο μᾶλλον ἐπείγον, ἡ δὲ κυρία

δὲ Ρουβεραϊ, μεθ' ὅλην αὐτῆς τὴν διπλωματίαν, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναβάλῃ πλείοτερον. Βεβαίως τὸ δικαίωμα καὶ τὰ καθήκον τῆς παρουσιάσεως ἀνήκεν εἰς τὴν κυρίαν Ριχάρδου· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ παραιτηθῇ τὴν παρηγορίαν νὰ τὴν ἔχη παρ' αὐτῇ· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἀποφασίσῃ ν' ἀπολέσῃ πᾶσαν τὴν ἐπιρροὴν αὐτῆς ἡ κ. δὲ Ρουβεραϊ, μάλιστα νῦν ὅτε, ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐποχὴν, ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην αὐτῆς;

Ἀδίκως ἡ προμήτωρ δὲν ἡσθάνετο αὐτὴν ἀνήσυχον. Ἡ φύσις τῆς νεανίδος, καταστᾶσα μᾶλλον εὐκαμπτος διὰ τῆς ἐκπαίδευσως, μὴ κατασυντριβείσα ὅμως, ἐξωτερικεύετο ἐνίοτε λίαν ἀποτόμως. Ἡ Ὑβελίνη ἦτο ἀδελφὴ τοῦ Ἐδμόνδου καὶ θυγάτηρ τοῦ πατρὸς αὐτῆς. Ἡ ἀδίκφορος λεπτότης τῆς ἐκπαιδευσάσης αὐτὴν παρέσχε τῇ νεανίδι ἐπιπλάστον λάμπιν, ἐνῶ κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτῆς ἡλικίαν, ἦν πράγματι πρωτότυπον θυγατρὸς καλῆς τυγχανούσης ἀνατροφῆς. Δὲν δύνάται ὅμως νὰ καταστρέψῃ τις δι' ἐξωτερικῶν περιστάσεων ὁργανισμὸν ἰσχυρόν, λειτουργοῦντα ἀπὸ μακροῦ. Ἡ ἀληθὴς φύσις τῆς Ὑβελίνης, ἀπαλλαγείσα τῆς μόνης ἐπιρροῆς, ἥτις ἐξησκεῖτο ἐπ' αὐτῆς, ἀνεπτύχθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν συντρόφων τῆς ἡλικίας αὐτῆς διὰ τῆς σπουδῆς, διὰ τῶν σχέσεων, διὰ τῆς σκέψεως. Ἡ θέρη τῆς καρδίας, ἣν ἐθεώρουν ὡς μὴ ὑπάρχουσαν ἢ ὡς σβεσθεῖσαν ἐν αὐτῇ, ὑπέτυφεν ὑπὸ τὴν τέφραν, κατακαίουσα καθ' ἐκάστην τὸ λεπτόν αὐτῆς ἐπικάλυμμα καὶ ἐτοίμη νὰ λάμψῃ εἰς πρώτην εὐκαιρίαν!

Ἦν τὸ αἶσθημα ἐκεῖνο τοῦ λανθάνοντος βίου, ὅπερ ἐξ αἰδούς ὑπερβολικῆς ἠνγκάζε τὴν Ὑβελίνην νὰ περισυλλέγηται πλείοτερον, νὰ φαίνηται μᾶλλον ἀδίκφορος καὶ ψυχρά. Ἡ νεῆνις ἐφοβεῖτο σχεδὸν ἐπὶ ἐκείνῳ τὸ ὅποιον ἐμάντευεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς, θὰ ἡρυσθῇ, ἐάν, ἐν τῷ μέσῳ συναναστροφῆς, ἐν ἡ τὰ πάντα ἦσαν μόνον προσποιήσεις, ἄφινε νὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἐν αὐτῇ ἐγένετο τοιαύτη ἔντασις βίου. Θὰ ἐνόμιζεν ὅτι διέπραττε σφάλμα, ἐάν τὸ ἔστικτον τοῦ βίου δὲν ἐπανελάμβανεν αὐτῇ πάντοτε ὅτι δὲν ἦτο προωρισμένη διὰ νὰ συγχάξῃ μόνον τὸν κόσμον, ὃν περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο καὶ προετίμα ἡ κ. Ρουβεραϊ.

Ὁ κόσμος οὗτος ἐν τούτοις ἦν θελκτικὸς, ἀλλὰ κενός καὶ ἄγονος. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐπιμεμελημένης ἀνατροφῆς, οἱ ἄνδρες ἀνελλιπεῖς, αἱ ἐκφερόμεναι ἰδέαι μετριοπαθεῖς, αἱ κινήσεις μεμετρημέναι, τὰ μειδιήματα οὐδέποτε ἐγένοντο θορυβώδη ὥστε νὰ καταντήσωσιν εἰς γέλωτα, πρῶτον διότι ὁ γέλως εἶναι θορυβώδης καὶ χυδαῖος καὶ δεύτερον διότι κάμνει ρυτίδας εἰς τὸ πρόσωπον. Τοιοῦτοτρόπως αἱ γυναῖκες ἦσαν ἐκεῖ αἰωνίως κομψαί, ἡ γερωνικὴ ἡλικία προϋδίδετο μόνον ἐκ τῆς χροῖας τοῦ προσώπου, ἀκόμη δὲ ἐγίνωσκον νὰ ἐπιδιορθώσι καλῶς τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀδυναμίας τῆς φύσεως. Οἱ νέοι ἔφερον ἱματισμὸν ἀνεπίληπτον καὶ ἐχαιρέτων καθ' ὅλους τοὺς κανόνας, αἱ νεανίδες ἐνυμφεύοντο χωρὶς ρυτίς τοῦ νεαροῦ αὐτῶν μετώπου νὰ προδῶσιν ἐσωτερικὴν τινα σκέψιν. Παράδοξον ὅμως ἦν τὸ ἐξῆς ὅτι οἱ νέοι τοῦ κόσμου τούτου οὐδέποτε ἐνυμφεύοντο τὰς ἐν αὐτῷ νέας. Ἐφαίνοντο ἐν αὐτῷ, ἐχόρευον, διεσκεδάζον, ἀλλ' ἔπειτα ἐξηφανίζοντο αἰφνης καὶ ἐπανάρχοντο ἑγγαμοὶ ἢ κατέχοντες ὑψηλὰς δημοσίας θέσεις.

Ἐν τούτοις ἐτελοῦντο γάμοι ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ, ἀλλ' αἱ νεανίδες ὑπανδρεύοντο ἄνδρας σχεδὸν ὠρίμους καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ τέχνη τοῦ κουρέως μετὰ δεξιότητος ἀπέκρυπτεν ἀρχομένην φαλάκρῳσιν. Δὲν ὑπῆρχον ἐκεῖ πᾶθη, αἰσθήματα, τρικυμῖαι. Ἦτο πράδεισος ἐπίγειος ἀπλοῦς, ἄνευ Εὐας καὶ ὄφως ἀλλὰ μόνον μετὰ δεσποινίδων πρὸς γάμον. Ἐνίοτε ἐβλεπέ τις πρόσωπα συγκεκνημένα, ὠμίλουν χαμηλοφώνως περὶ πραγμάτων τὰ ὅποια θὰ ἦσαν τρομερά, τῇ ἐπιούσῃ ὅμως τὰ πάντα ἐπανεπίπτον εἰς τὴν τάξιν καὶ τὰ πρόσωπα προσεκτῶντο τὴν γελοῖσαν αὐτῶν μορφήν. Εἰς καὶ ἐνίοτε δύο τῶν προσώπων τῆς κωμωδίας ταύτης τῶν καλῶν ἡθῶν εἶχον ἐξαφανισθῇ καὶ οὐδεὶς ἠρώτησέ ποτε τί ἐγένοντο, ἐάν δὲ κατὰ τύχην εἰς σκαῖός ἢ μία ἄσκειτος ἀπήγγελλε τὸ ὄνομα τοῦ, ἀπῆλθα μόνη ἡ σιγὴ, ἥτις καθίστατο καταληπτὴ.

Ἡ Ὑβελίνη, μεθ' ὅλην τὴν διορατικότητά αὐτῆς, δὲν εἶχε

παρατηρήσει ταῦτα, εἶχεν ὅμως ἐννοήσει καὶ τι. Ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ δέκατον ἑβδόμον ἔτος τῆς ἡλικίας, τὸ ὑψηλὸν αὐτῆς ἀνέστημα, ἡ ἀπαστράπτουσα αὐτῆς καλλονή, ἐπέβαλον πλέον κἀτανγκαστικῶς τὴν εἰς τὸν κόσμον παρουσίαν αὐτῆς. Τὸ ἐκρινόν μέγαρον δὲν ἐπέτρεπε παρουσίαν ὅπως οὐν σπουδαίαν, ἡ κ. Ρουβεραὶ ὅμως, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ιδέαν αὐτῆς, προσεκάλεσε πολὺν κόσμον, καθ' ἑκάστην δὲ ἑορταί ἐν τῷ κήπῳ καὶ ἐκδρομαὶ ἐπανελαμβάνοντο, ἐπὶ πλέον τὴν ἐσπέραν ἐχόρευον, ἐνίοτε δὲ καὶ τὴν μεσημεσημέριαν.

Ὁ Ἐδμόνδος, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ ἐπεράτωσε καὶ τὸ δεύτερον ἔτος ἐν τῇ σχολῇ τοῦ Ἁγίου Κύρου, προετίθετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν τῆς Σαμουρ, ἐλάμβανε μέρος εἰς ὕλας ταύτας τὰς ἑορτάς. Εἶχεν ἀποδοῇ λαμπρὸς ἱππεὺς καλοῦ παραστατικοῦ καὶ ζωηρὸς, καίτοι ὀλίγα ἰχνη μελαγχολίας παρέμειναν. Τὸ μυστήριον τῆς τοιμηρᾶς αὐτοῦ δοκιμῆς διὰ τοῦ πολυκρότου ἐκρατήθη μετ' ἐπιμελείας ὑπὸ τῆς Ὀδύλλης καὶ τοῦ Ριχάρδου, διότι ἐάν ἡ κ. Ρουβεραὶ ἐμάνθανεν ὅτι ὁ Ἐδμόνδος προσεπάθη ν' αὐτοκτονήσῃ βεβαίως θὰ ἔβλεπε κραυγὴν! οὐδὲν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ μᾶλλον ἀπρεπὲς ἢ ἀπόπειρα πρὸς αὐτοκτονίαν! Ἐὰν ἐπίεζε τις αὐτὴν θὰ τὴν ἠνέγκαζε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἀποτυχοῦσα αὐτοκτονία εἶναι ἀπρεπεστέρη ἔτι, διότι, ἐπὶ τέλους, ὁ θάνατος ἀποπλύνει πολλὰ πρᾶγματα ἐν τῷ γέλοιῳ. Οὐδέποτε ὅμως ἔσχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκρησθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου.

Διεσκέδαζον λοιπὸν πολὺ ἐν Ρουβεραὶ ἐν τῷ μέσῳ κόσμῳ ὅστις ἦν κομψὸς εἰς τρόπον ἀνεπίληπτον. Ὅσα καλὰς συγγενείας καὶ ἔχῃ τις ὑπάρχει πάντοτε ἐν πάσῃ οἰκογενεῖᾳ εἰς κλάδος ἰσχυρὸς καὶ ὑπὸ δυσμένειαν τῆς τύχης διατελῶν, περὶ οὗ ἄγνοεῖ τις τί νὰ πράξῃ, καὶ τοῦ ὁποῖου ἀδυνατεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ. Ἐφερε καλὸν ὄνομα τιμώμενον ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ, ἀλλ' εἶναι πτωχὸς, τοῦ πατρὸς πᾶσχοντος πολλὰς παράκρουσιν καὶ ἀσχολουμένου εἰς γελῶντας ἐφευρέσεις. Εἶχεν ἀποθάνει καταλιπὼν εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐλάχιστον πᾶσιν ἀρκούν μόλις πρὸς διατήρησιν αὐτῆς, ἡ ὁποία τὰ τέκνα αὐτῆς ἀνέθρεψεν ἐν μεγάλῃ δυσχερεῖ. Ἐν τούτοις εἶχεν ἐπιτύχει, τοῦλάχιστον τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ καθήκοντος αὐτῆς εἶχε πληρωθῇ, διότι ὁ πρωτότοκος αὐτῆς υἱός, ἀφοῦ ὑπηρετήσῃ λαμπρῶς ὡς ἐσωτερικὸς μαθητευόμενος τῶν νοσοκομείων εἶχεν ἀνακηρυχθῇ διδάκτωρ τῆς ἱατρικῆς. Ἡ νεάνις, δεκαοκταεὶς νῦν, δὲν ἦτο οὔτε ὠραία, οὔτε κομψή. Καὶ ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ πράξῃσιν ἄλλως ἐν Ρουβεραὶ, ἀλλ' ἢ νὰ τοῦς προκαλέσωσι. Ταιουτοτρόπως πάντες οἱ τῆς χώρας ἐκείνης κάτοικοι θὰ τοῦς κατέκρινον, ἡ δὲ κ. Ρουβεραὶ περὶ πολλοῦ ἐποίητο τὴν δημοτικότητα αὐτῆς καὶ παρ' αὐτοῖς ἔτι τοῖς ταπεινοῖς.

Ἐὰν τοῦλάχιστον ἡ κ. δὲ Πρεζάνς δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλαι εἰς πάντας ὅτι ὁ υἱὸς αὐτῆς προετίθετο νὰ ἀποκατασταθῇ ἐκεῖ! Ὡς εἶναι δυνατόν νὰ ἐννοήσῃ τις ἓνα ἀπόγονον τῆς οἰκογενείας Πρεζάνς λαμβάνοντα τὰ δύο φράγκα χωρικοῦ ἀπέναντι ἱατρικῆς ἐπισκέψεως; Ἐπρεπε νὰ μείνωσιν ἐν Παρισίοις ὅπου χάνεται τις ἐν τῷ πλήθει! Οὔτε ὁ κύριος Πρεζάνς ὅμως οὔτε ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἔσχον ποτὲ τὴν ἐλάχιστην ιδέαν περὶ τῶν λεπτοτήτων τούτων.

Ἡ Ὑβελίνη εἶχεν ἀκούσει πάσας ταύτας τὰς σκέψεις καὶ πρὶν ἢ ἰδεῖ τὰ πρόσωπα, τὰ ἀποτελοῦντα τὴν οἰκογένειαν Πρεζάνς, εἶχεν εὗρει αὐτὰ ἐξαιρετά. Ὅταν ὅμως τὰ εἶδε τῇ ἐφάνησαν μέτρια.

Ἡ Βέρθα ἦτο πράγματι βαρεῖα καὶ σκακί, εἶχεν ὅμως τὸσον ὠραίους καὶ τὸσον καλοὺς ὀφθαλμούς! Ὅταν σὲ παρετῆρει ἀδυναπὸν νὰ μὴ τὴν εἰπῇ ὠραίαν. Ἡ κ. Πρεζάνς θὰ ἦτο θαυμασὶως ὠραία, δὲν ἤρκεσθη ὅμως εἰς τὸ νὰ μειδιᾷ μόνον καὶ νὰ μὴ γελά διὰ νὰ μὴ καταστήσῃ δύσμορφον τὸ στόμα αὐτῆς. Ἐν τῇ νεότητι αὐτῆς εἶχε γελάσει πολὺ, πιθανόν οὐσα μᾶλλον ἡλικιωμένη θὰ εἶχε βεβαίως κλαύσει πολὺ, οὐδὲν δὲ καταστρέφει τὸ πρόσωπον πλεονέτερον τῶν δακρύων. Οἷα ὅμως ἀγαθότης ψυχῆς

ἐπεφαίνετο ἐν τοῖς καταβεβλημένοις αὐτοῖς χαρακτηριστικοῖς, οἷα γλυκύτης ἐν τοῖς ὑπὸ ρυτίδων περιβαλλομένοις ἐκείνοις ὀφθαλμοῖς; Οἷα χάρις ἐν τῷ μετώπῳ ἐκείνῳ, ὅπερ ὅμως ἀπεκάλυπτε τὴν ἔλλειψιν δύο ὀδόντων τοὺς ὁποῖους ἡ μήτηρ καὶ χίρα συνάμα δὲν κατῴρθωσε νὰ ἀναπληρώσῃ. Οἱ ἑλλείποντες ἐκείνοι ὀδόντες ἔπληττον ἰδιαζόντως τὴν κ. Ρουβεραὶ.

Δὲν δικαιούται τις νὰ παρουσιάζηται εἰς τὸ δημόσιον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἔλεγε πλήρης ὀργῆς. Πρέπει νὰ σέβεται τὰ πρόσωπα μεθ' ὧν συναναστρέφεται, διότι αὐτὸ τὸ ὅποιον κἀμνεὶ προδίδει παντελῇ ἑλλειψιν καλῆς συμπεριφορᾶς.

Ἡ Ὑβελίνη κατὰ πρῶτον εἶχε παρατηρήσει τοὺς ὀδόντας εἰτα ὅμως τὸ μειδίαμα προσεῖλκυσε τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ, ἀγνωστον διατί, ἠγάπησε τὸ μαραμένον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Δὲν ἔπρεπε νὰ φροντίζῃς τὸσον περὶ τῶν κυριῶν Πρεζάνς, εἶπεν αὐτῇ μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἡ προμήτωρ, δὲν εἶναι τῆς τάξεώς μας καὶ αὐτὸ σὲ κἀμνει νὰ λησμονῇς ἄλλα πρόσωπα μᾶλλον ἐνδιαφέροντα.

Τὸ πλεῖστον τῶν νεανίδων—ἀλλὰ μόνον αὐτῶν ἄρα γε;—ἔχουσι πού ἐν τῷ νῷ κεκρυμμένον πνεῦμα σατανικόν, λεγόμενον πνεῦμα ἀντιλογίας, γόνιμον εἰς ἐφευρέσεις, ὅπερ ἀμέσως εὐρίσκει σοδαροὺς καὶ σπουδαίους λόγους πρὸς δικαιολόγησιν—τί λέγω; πρὸς δοξασμὸν—τῶν πράξεων αἱ ὁποῖαι ἀντιβαίνουσιν εἰς τὰς συμβουλὰς τῶν γερόντων. Τὸ πνεῦμα ἐκεῖνο ἦτο ἐγκαθιδρυμένον ἀκριβῶς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ὑβελίνης, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ προμήτωρ αὐτῆς ἔσχε τὴν ἀτυχὴν ιδέαν νὰ τῇ ἀπευθύνῃ τὰς ὡς ἄνω παρατηρήσεις, βοηθούσας δὲ τῆς ἀδυναμίας, ἡ κ. Ρουβεραὶ ἠττήθη ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἡ Ὑβελίνη παρετήρησε τὰ ἐνδιαφέροντα πρόσωπα περὶ ὧν ἐγένοντο οἱ ὑπαινιγμοί, ἀλλὰ δὲν εὗρεν αὐτὰ τοιαῦτα. Μεταξὺ αὐτῶν ἀνυψοῦτο μετὰ χάριτος, ὡς στᾶχος σικάλειος ἐν τῷ μέσῳ ἀγροῦ ἐκ βρώμης, κύριός τις ὀνόματι δὲ Βαρκούρ, ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὸ πρόγραμμα. Ἦτοι εἶχε μικρὰν φαλάκρωσιν, ἀρκοῦσαν παχυσαρκίαν, ἀμίμητον συμπεριφορὰν, ἔφερεν ὕelon εἰς τὸν ἓνα μόνον ὀφθαλμόν. Ἐανθὸς ὢν, εἶχε χροιάν τοῦ προσώπου λεπτοτάτην καὶ εὐγενῆ μετὰ ροδοχρῶν παρειῶν, ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην δὲ συγκίνησιν τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα κατεκάλυπτεν ὀλόκληρον τὴν κεφαλὴν, ἥς τὸ ἐρύθημα ἐφαίνετο ἀνὰ μέσον τῶν ἀραιῶν τριχῶν.

Εἶναι πολὺ ἄσχημος ὁ κ. Βαρκούρ ὅταν ἐρυθριᾷ, ἐσκέψατο ἡ Ἀσεβής.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ὁ ἀτυχής, οὗ οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ ὀλίγον ἐξωγκωμένοι, ἐστηρίζοντο ἐπὶ τῆς Ὑβελίνης, παρετήρησεν ὅτι ἐκείνη τὸν ἐβλεπε καὶ τὸ ἐρύθημα αὐτοῦ κατέστη ζωηρότερον.

—Θεέ μου! πόσον ἄσχημος εἶναι! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ὡς ἐν συμπεράσματι ἡ νεάνις, καθημένη παρὰ τῇ κ. Πρεζάνς.

Ἡ τύχη ἠθέλησε ὥστε κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην ὁ Γεώργιος Πρεζάνς ν' ἀπῆλθον μόνον δύο βήματα αὐτῆς. Μήπως ἐμάντευσε τὰς ιδέας τῆς Ὑβελίνης περὶ τῆς μητρὸς του; Ἡ μήπως ὑπέφερε βλέπων ὅτι αἱ κυραὶ ἐκείναι καὶ οἱ ὠραῖοι κύριοι περιεγέλων τὴν ἀγαπητὴν τοῦ μητέρα ἡ ὁποία διὰ νὰ κάμῃ αὐτὸν ἄνθρωπον καὶ ἱατρὸν ἐστερήθη τῶν πάντων καὶ κατέστρεψε καὶ τὴν ὄρασιν αὐτῆς, ἐπιδιορθοῦσα τρίχαπτα ἐπὶ πληρωμῇ; Ἐν πάσῃ περιπτώσει παρετήρησε τὴν Ὑβελίνην διὰ βλέμματος, ὅπερ ἐξέφραζεν εὐχαριστίας καὶ τὸ πρῶτον ἤδη ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς ἡ Ὑβελίνη ἠσθάνθη ὅτι ἡρυθρία ἔνεκα μειδιήματος.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.